

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2015, č.j. 30 A 26/2015-25,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení zdejšího soudu ze dne 10. 3. 2015, č.j. 30 A 26/2015-25, jímž byla odmítnuta žalobcová žaloba proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č.j. 2 As 162/2014-50.

Žalobce podal správní žalobu; z formy ani z obsahu podání není sporu o to, že nejde o jiné podání charakteru opravného prostředku proti napadenému usnesení. Zdejší soud toto podání vyhodnotil jako žalobu rovněž proto, že v procesně totožné situaci obsahově shodné podání téhož žalobce (v jiné věci) vyhodnotil jako žalobu Nejvyšší správní soud (přípis ze dne 8. 7. 2014, č. j. 4 As 94/2014-22), přestože mu bylo původně postoupeno jako kasační stížnost. Soudu je navíc z úřední činnosti známo, že žalobce je dostatečně právně na výši, aby své podání odpovídajícím způsobem označil a správně adresoval, pokud by hodlal podat proti rozhodnutí zdejšího soudu kasační stížnost.

Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

V posuzované věci jde tedy o žalobu, nejde však o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž o žalobu proti rozhodnutí soudu. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce má za to, že byl tímto rozhodnutím zkrácen na svých právech, avšak ze samotné žaloby ani z přiloženého rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje, neplyne, že by byl napadán úkon správního orgánu; napadáno je zřetelně rozhodnutí zdejšího soudu.

Žalobou ve správním soudnictví se lze domáhat zrušení toliko „rozhodnutí“ ve smyslu legislativní zkratky podávané z § 65 odst. 1 s.ř.s., tj. toliko *úkonu správního orgánu*, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Rozhodnutí soudu není

úkonem správního orgánu. Žaloba proti úkonu jiného orgánu než orgánu správního je návrhem nepřipustným, který soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. (aniž by bylo možno dovozovat nepřipustnost podle § 68 písm. e) s.ř.s. s odkazem na § 70 písm. a) s.ř.s.; aby byl důvod k odmítnutí podle naposledy uvedených dvou ustanovení s.ř.s., muselo by jít o úkon správního orgánu, který není rozhodnutím, tu však nejde ani o úkon správního orgánu). V posuzované věci přitom nepřichází v úvahu jakákoli delegace; není soudu, který by věc v řízení „o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu“ mohl meritorně projednat.

Ze shora uvedeného důvodu zdejší soud žalobu jako nepřipustný návrh podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl. Zdejší soud tak učinil bez toho, že by vyvolal žalobcem zamýšlenou proceduru navazující na souběžně uplatněnou námitku podjatosti proti soudcům, kteří podle rozvrhu práce mají rozhodovat i tuto právní věc. Podává-li žalobce opakovaně žaloby proti rozhodnutím soudu (k témuž soudu) a namítá-li žalobce souběžně podjatost soudců opírající se právě o dřívější rozhodování, pak je podle přesvědčení senátu, který nyní ve věci rozhoduje, zcela proti smyslu ustanovení s.ř.s. ohledně možnosti namítat podjatost soudců, aby se soudy aktivně podílely na žalobcem vyvolané absurdní procesní situaci. Z podání žalobce totiž nelze dovozovat, že by jeho snahou bylo skutečné vyřešení jeho sporů, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu. Jak judikoval Nejvyšší soud dne 25. 10. 2012, sp. zn. 21 Nd 299/2012: *„Procesní obstrukce jsou zneužitím procesních práv (negují efektivní působení práva) a nepožívají žádnou právní ochranu.“* I z tohoto důvodu zdejší soud nemohl přiřknout ochranu žalobci tak, jak ji požadoval ve svých námitkách.

Pro úplnost soud dodává, že okolnost spočívající v postupu soudců v řízení nemůže vést k vyloučení soudce (srov. § 8 odst. 1 poslední věta s. ř. s.). To je ostatně žalobci velmi dobře známo, neboť jej samotný Nejvyšší správní soud opakovaně upozornil, že podjatost soudce nelze namítat z důvodu jeho postupu a rozhodování ve věci projednávané soudem (srov. např. usnesení ze dne 17. 7. 2014, čj. Nao 232/2014 – 18, ze dne 19. 6. 2014, čj. Nao 239/2014 – 28, nebo ze dne 31. 10. 2013, čj. Nao 55/2013-54). Žalobce je tedy nepochybně obeznámen s názorem Nejvyššího správního soudu na tuto problematiku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. července 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu